

RZECZPOSPOLITA POLSKA

MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH I ADMINISTRACJI

Warszawa, dnia 28.09 2007 roku

BMP - 0724 - 8046/07/EW

GABINET MARSZAŁKA SENATU
wpłynęło dn. 28.09.2007
nr. 5950 podpis..... BPS

~~SECRETARIA~~
Biura Prac Senackich
Wpłynęło dn. 10.07 za.....
nr. 4645 podpis.....

Pan
Bogdan BORUSEWICZ

Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Stanisław Poni M...

Nawiązując do pisma z dnia 10 września 2007 roku (sygn. BPS/DSK-043-536/07) przekazującego oświadczenie Senatora RP Pani Janiny Fetlińskiej złożone podczas 38. posiedzenia Senatu RP w dniu 4 września 2007 roku w sprawie *planów i przygotowywania konkretnych działań na rzecz Polaków oczekujących na repatriację*, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie wskazać należy, że kwestie osób posiadających polskie pochodzenie, które pozostały na Wschodzie (a zwłaszcza w azjatyckiej części byłego ZSRR) na skutek deportacji, zesłań i innych prześladowań narodowościowych lub politycznych i nigdy nie mogły osiedlić się w Polsce reguluje ustawa z dnia 9 listopada 2000 roku *o repatriacji* (tj. Dz. U. z 2004 roku Nr 53, poz. 532 z późn. zm.).

Zgodnie z ww. ustawą osoby polskiego pochodzenia aplikujące o wizę repatriacyjną (aby ją uzyskać) muszą mieć zapewnione warunki do osiedlenia się w Polsce, na które składają się przede wszystkim: posiadanie lub zapewne lokalu mieszkalnego oraz źródło utrzymania. Dowodami potwierdzającym warunki do osiedlenia się są:

- 1) uchwała rady gminy, zawierająca zobowiązanie zapewnienia warunków do osiedlenia się przez okres nie krótszy niż 12 miesięcy;
- 2) oświadczenie obywatela polskiego, osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nie posiadającej osobowości prawnej mających siedzibę w Polsce, sporządzone w formie aktu notarialnego, zawierające zobowiązanie zapewnienia warunków do osiedlenia przez okres nie krótszy niż 12 miesięcy;
- 3) uchwała rady powiatu zobowiązująca starostę do zapewnienia miejsca w domu pomocy społecznej.

Wobec powyższego stwierdzenie, iż odpowiedzialność za repatriację – rozumiana jako stworzenie warunków do osiedlenia się – została przerzucona na samorządy oraz, że zapewnienie jedynie przez gminę lokalu mieszkalnego i pracy pozwala zrealizować zamiar repatriacji, jest bezpodstawne. Z ustawy o repatriacji wynika, że warunki do osiedlenia się w Polsce mogą gwarantować inne niż gminy podmioty. Z praktyki MSWiA wynika, iż wiele osób wnioskujących o wydanie wize repatriacyjnej załącza do akt promesy zatrudnienia wystawione przez osoby prawne lub jednostki organizacyjne nie posiadające osobowości prawnej, które często zawierają również gwarancję zapewnienia lokalu mieszkalnego.

Nie można zgodzić się również ze stanowiskiem Pani Senator, iż różnicowanie zaproszeń na imienne i bezimienne spowodowało wstrzymanie repatriacji. Warto zauważyć, że ilość podejmowanych przez gminy uchwał zawierających gwarancję zapewnienia lokalu mieszkalnego i pracy dla repatriantów, uzależniona jest od sytuacji ekonomicznej i społecznej gminy i pozostaje to bez wpływu na charakter samego zaproszenia (imienne czy bezimienne).

Należy podkreślić, iż zasada łączenia rodzin w procesie repatriacji jest realizowana – nie stwierdzono przypadków, kiedy organ celowo dokonałby rozdzielenia rodziny. Gminy podejmując uchwałę w zakresie zaproszenia rodziny repatriantów (zarówno w przypadku zaproszeń imiennych jak i bezimiennych) zawsze określają warunki, jakim powinny odpowiadać te rodziny (liczba członków rodziny, jaką gotowi są przyjąć, kwalifikacje zawodowe gwarantujące zatrudnienie). W przypadku zaproszeń imiennych, gmina przed podjęciem uchwały zapoznaje się z informacjami na temat chętniej do osiedlenia się rodziny (ilość osób w rodzinie, wiek, posiadane kwalifikacje) oraz przeprowadza analizę w zakresie własnych możliwości stworzenia dogodnych warunków. Natomiast w przypadku zaproszeń dla nie wskazanych imiennie repatriantów, gmina określa warunki, jakim powinna odpowiadać rodzina chętna do skorzystania z anonimowej oferty (podawana jest oczekiwana liczba członków rodziny, preferowane kwalifikacje zawodowe, wiek), jak również przedstawia proponowane warunki do osiedlenia się (rodzaj lokalu mieszkalnego, możliwość zatrudnienia). Warto dodać, iż anonimowe oferty gmin są kojarzone z rodzinami, które odpowiadają przedstawionym wcześniej warunkom.

Pragnę poinformować, iż nie stwierdzono sytuacji, w których w celu zrealizowania uchwały gminy podjętej w zakresie zaproszenia nie wskazanych imiennie repatriantów, dokonuje się podziału rodziny.

Repatrianci po przyjeździe do Polski objęci są, jak wszyscy obywatele polscy, pełnym systemem opieki społecznej oraz zdrowotnej. Uzyskują również prawo do polskich świadczeń emerytalno-rentowych, jeśli spełniają kryteria wiekowe. Natomiast małżonkowie repatriantów, którzy nie posiadają polskiego pochodzenia, uzyskując zezwolenie na osiedlenie się, mają prawo do podejmowania zatrudnienia bez zgody właściwego miejscowo wojewody, mają prawo do korzystania ze świadczeń zdrowotnych oraz opieki społecznej. Zróżnicowanie

BMP - 0724 - 8046/07/EW 2/3

uprawnień między repatriantami a ich małżonkami nie posiadającymi pochodzenia polskiego jest wynikiem różnic posiadanych statusów. Repatriant jako obywatel polski korzysta z pełni uprawnień, jakie państwo polskie gwarantuje swoim obywatelom, natomiast małżonek pochodzenia innego niż polskie posiada status cudzoziemca osiedlonego na terytorium RP, a jego prawa reguluje ustawa z dnia 13 czerwca 2003 roku *o cudzoziemcach* (t.j.: Dz. U. z 2006 roku Nr 234, poz. 1694 z późn. zm.).

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż środki finansowe na realizację ustawowych zadań w przedmiotowym zakresie pochodzą z rezerwy celowej budżetu państwa i muszą być wydatkowane zgodnie z ich przeznaczeniem (ich wysokość jest ustalana corocznie, zatwierdzana i zapisywana w ustawie budżetowej). Minister właściwy do spraw wewnętrznych nadzoruje wysokość zapotrzebowanych środków finansowych w danym roku budżetowym oraz prowadzi statystykę ich wydatkowania (vide: tabela).

Rok	Kwota rezerwy celowej „Pomoc dla repatriantów”	Kwota przekazana do budżetów wojewodów, MEN oraz MSZ	Kwota niewykorzystana, pozostała w rezerwie celowej budżetu państwa
2001	39.480.000,00	4.888.000,00	34.592.000,00
2002	25.000.000,00	19.257.000,00	5.743.000,00
2003	15.000.000,00	12.997.230,00	2.002.770,00
2004	15.000.000,00	10.761.067,00	4.238.933,00
2005	12.000.000,00	10.198.127,00	1.801.873,00
2006	12.000.000,00	10.140.776,00	1.859.224,00
2007	10.000.000,00	7.986.805,00	2.013.195,00 (po trzech kwartałach roku budżetowego 2007)

Odnosząc się do kwestii obecnych działań zmierzających do nowelizacji ustawy *o repatriacji* pragnę poinformować, iż MSWiA uczestniczy w pracach Międzyresortowego Zespołu do Spraw Polonii i Polaków za Granicą. Założenia nowej ustawy *o repatriacji* przedstawione zostały w dniu 13 czerwca 2007 roku w trakcie spotkania grupy problemowej ds. opracowania resortowych części Rządowego Programu Współpracy z Polonią i Polakami za Granicą,

z wyrazami poważania

W

MINISTER
Spraw Wewnętrznych i Administracji

z up. Wiesław TARKA
Podsekretarz Stanu

Do wiadomości:
Departament Spraw Parlamentarnych
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów.